

predstavljali na Solinskem polju ob starodavnih zgodovinskih spomenikih, in da bi se ves hrvaški narod tam zbiral ter se navduševal ob slavni zgodbi svoje prve kraljevine. Reči moramo, da je pesnik z veliko spretnostjo zbral to, kar more vneti hrvaški ponos. Radovedni smo, kakšne bodo sledeče igre, v katerih bo moral pisatelj popisovati tudi slabosti svojega naroda. Mi bomo z zanimanjem sledili celemu delu in poročali o njem.

L.

posvetnjakov. Brez pravih mojstrov pa je katoliška poezija sicer resnična, toda neumetniška — navadna didaktika, katero moderna umetnost gleda z zasmehom preziranja in milovanja. Povzdigniti didaktiko, priljubljen predmet katoliške poezije, do umetnosti, to pa zahteva celega mojstra. In zdi se, da je katoliška poezija našla svojega pravega mojstra v Xaverju Dvořáku, katehetu višje dekliške šole v Pragi. Fr. V. Krejčí, načelen sovražnik vsega katoliškega, je o Ks. Dvořáku že l. 1894. napisal v „Lit. listih“, da imajo Čehi v Dvořáku ne samo

MUZEJ V OGLEJU.

RISAL M. JAMA.

ČEŠKA.

Xaver Dvořák: **Nový život**. Básně. Nákladem V. Kotrby v Praze.

Češka katoliška poezija je preprosta, a pristna domača je; vanjo še niso prodrli kozmopolitična moda, francoska kuhinja, nemška filozofija ter starorimski bogovi. Tu je duh popolnoma češki, tu so češke pritožbe, češke skrbi, češki ideali, češki boji. Žal, da je tej poeziji dozdej nedostajalo pravih mojstrov, dasi jih je bolj potrebna nego poezija

enega katoliškega pesnika več, ampak en pesniški talent več. Dvořák je že izdal zbirke: „Sursum corda“, „Stínem k úsvitu“, „Meditace“, v katerih, zlasti v prvi, je opazovati še močen vpliv Vrchlickega. V teh zbirkah je bilo polno težkih, obupnih misli in duševnih kriz — toda v najnovejši zbirki veje novo življenje, „Nový život“. Tupatam še zvené odmevi iz prejšnjih zbirk, a vendar v vsem se glasé pesmi veselo in spravlivo. Izborne so pesmi mistične, polne veselja in svetlobe. „Zbloudili“, „Jeptiška“, „Boží Tělo“, zlasti